

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. ХАСКОВО, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, III-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СТРАТИМИР Г. ДИМИТРОВ

Членове: БОРЯНА П. БОНЧЕВА-
ДИМИТРОВА
КРАСИМИР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря СИЛВИЯ Г. ДЕЛЧЕВА
като разгледа докладваното от КРАСИМИР Д. ДИМИТРОВ Въззивно
наказателно дело от частен характер № 20225600600691 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл. 318 и сл. от НПК.

С Присъда № 37 от 30.09.2022 г., постановена по НЧХД № 544 по описа за 2021 година, Районен съд – Димитровград признал подсъдимия П. Т. Г. за невинен в това, че на 24.09.2021г. в с. Д., Община Д., Х. Област причинил на тъжителя К. А. от гр. Х. лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на страдание без разстройство на здравето чрез причинени контузии в областта на корема, хълбоците и поязната област, поради което го оправдал по така предявеното му частно обвинение за престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК.

С цитирания съдебен акт е отхвърлен като неоснователен предявеният от К. И. А. против П. Т. Г. гражданският иск за обезщетение на причинените от описаното престъпление неимуществени вреди в размер на 1000 лева. В тежест на К. А. са били поставени и разноските за производството.

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба от частния тъжител и граждански ищец К. И. А., която обжалва присъдата като неправилна и незаконосъобразна. Жалбоподателката излага фактическа обстановка, сочеща на виновност на подсъдимия в инкриминираното престъпление. Изброяват се извършените в хода на първоинстанционното производство съдебно-следствени действия. Чрез тях по безспорен начин била установена описаната от частната тъжителка фактическа обстановка, но въпреки това подсъдимият бил признат за невинен и оправдан по предявеното му обвинение. Иска отмяна на обжалвания съдебен акт и постановяване на нов, с който подсъдимият П. Г. да

бъде признат за виновен в извършването на престъпление, за което е предаден на съд. Претендира се и присъждане на сторените за производството разноски.

В срока по чл. 322 от НПК е постъпило писмено възражение от защитника на подсъдимия, в което се изразява становище за неоснователност на подадената въззивна жалба. Твърди се, че събраните по делото доказателства не подкрепят изложените в жалбата доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда. На посочените в тѣжбата, както и във въззивната жалба, дата и място на причиняване на телесната повреда, нямало нито един свидетел, възприел увреждането на тѣжителката. Единственият свидетел очевиден бил св. М. К.. Същият възприел престоя на тѣжителката и подсъдимия, възникналите пререкания помежду им, но не и нанасянето на удари. Обратното, било установено, че след като подсъдимият напуснал заведението, тѣжителката останала там, спокойно консумирала алкохол, след което с извиканото от свидетеля такси се прибрала в гр. Х. Защитникът прави анализ и на доказателствата относно уврежданията, в резултат на който достига до извод за наличие на обстоятелства, дискредитиращи достоверността на твърденията на жалбоподателката. По изложените доводи иска въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първоинстанционната присъда - потвърдена.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция жалбоподателката и нейният повереник поддържат депозираната жалба срещу първоинстанционния съдебен акт и направените с нея искания.

Защитникът на подсъдимия изразява становище за неоснователност на жалбата и иска същата да бъде оставена без уважение.

Хасковският Окръжен съд, като провери изцяло правилността на обжалваната присъда по реда на чл. 313 и чл. 314 от НПК, по посочените оплаквания, изтъкнатите доводи и служебно, приема за установено следното:

Воззивната жалба е допустима като подадена в срок, от легитимирана страна и срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдебното производство по делото е образувано по тѣжба на К. И. А., от гр. Х., в която са изложени обстоятелства, сочещи на извършено от подсъдимия П. Т. Г. престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, за каквото същият е бил предаден на съд. С тѣжбата е предявен и граждански иск за причинени неимуществени вреди от деянието в размер на 1 000 лв. Събраният от първоинстанционния съд доказателствен материал, установява следната фактическа обстановка:

Тѣжителката А. и подсъдимият Г. живеели на семейни начала в с. Г. и., като съжителството им нерядко било съпроводено с пререкания, които ставали достояние на трети лица.

На 24.09.2021 г. вечерта двамата посетили питейно заведение - бар „М.“, находящ се в центъра на с. Д., общ. Д. На работа бил управителят на заведението – св. М. К.. Двамата седели на една маса и консумирали алкохол, като с напредването на вечерта, подсъдимият и тѣжителката се скарали. Подсъдимият Г. говорел на висок тон, отправял упреци към тѣжителката А. по повод пари, изправил се прав до нея и продължил да се кара. Поради късния час в заведението нямало клиенти и свидетел на този спор станал само работещият там М. К.. Същият направил на няколко пъти забележка на двамата каращи се, като ги приканвал да си отиват и междувременно подреждал масите след клиентите. Същият неведнъж е ставал свидетел на открито неразбирателство помежду им, което се проявявало основно след употреба на алкохол. Малко по-късно подсъдимият станал и си тръгнал, като свидетелят М. К. попитал тѣжителката А. дали да ѝ повика такси, за да се прибира. След утвърдителен отговор, св. К. повикал такси, а тѣжителката А. изчакала на маса в откритата част на заведението да дойде таксиметровия автомобил и след като дошъл, се качила в него

и потеглили. Докато седяла отвън, М. К. я попитал защо са се скарали, но отговорът бил с недомлъвки, поради което не разбрал каква е причината за ситуацията.

Свидетелката Л. А. Р. и тъжителката А. се познавали от дълги години и били приятелки. Няколко дни след случилото се в с. Д. към 22:00ч. двете отишли при св. Д. Д. - ***** ***** при РУ-МВР-Х., когото св. Р. познавала от гимназията. Последната неведнъж е придружавала и други хора, за да проучи реда за защита на интересите им. Л. Р. разказала на ***** служител за възникналата ситуация между подсъдимия и А., като обяснила, че искат да подадат жалба срещу Г., без да отговори на въпроса на св. Д. защо идват няколко дни след инцидента. В разговора се включвала и тъж. А., която обяснявала, че приятелят ѝ - подс. Г., ѝ бил нанесъл удари и че щяла тепърва да се снабдява със съдебно-медицинско удостоверение. Свидетелят Д. разяснил какъв е редът за подаване на жалба и продължил да изпълнява служебните си задължения.

Според експертното заключение по назначената съдебно-медицинска експертиза на тъжителката А. е била причинена лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на страдание без разстройство на здравето чрез причинени контузии в областта на корема, хълбоците и поясната област.

Гореизложената фактическа обстановка е установена от показанията на свидетелите М. К., Д. Д., Л. Р., заключението по назначената съдебно-медицинска експертиза, представените от страните писмени доказателства, както и други писмени материали служебно събрани от съда и приобщени към доказателствената съвкупност.

Въззивният съдебен състав, като извърши и собствена преценка на събрания доказателствен материал в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, намира, че не се налагат различни изводи по фактите.

Описаната фактология първостепенният съд е приел за установена след задълбочен анализ на целия събран по делото доказателствен материал, като напълно се споделя от въззивната инстанция. В мотивите си Районен съд – Димитровград е разгледал обстойно версиите на защитата и обвинението, като обосновано е възприета първата.

В подкрепа на тази теза, на първо място, са показанията на свидетеля М. К., управител на питейното заведение в с. Д., където е станал описания в тъжбата инцидент. Според изнесените от него данни, действително е имало словесна свада между подс. Г. и тъж. А., които са се карали и подсъдимият е говорел на висок тон. От показанията на този свидетел се установява, че скандалът между двамата не е частен случай, доколкото св. К. добросъвестно излага, че и друг път е бил свидетел на подобни изблици на посочените лица след употреба на алкохол и затова възприема поведението им по-скоро като обичайно. В тази насока, макар и с нюанси, са и показанията на свидетелката Р. По-нататък, за инкриминираната вечер свидетелят К. разказва още, че спорът възникнал в късните часове на нощта, при липса на други клиенти и изключена музика в заведението, които са все обстоятелства, благоприятстващи придобиването на ясни впечатления. Реално свидетелят сочи, че не през цялото време е бил с насочено към тях внимание, но несъобразеното им поведение неминуемо се набивало на очи. Така свидетелят е видял как подс. Г. се е изправил и е стоял прав, карайки се на седналата А.. Същият обаче е категоричен, че не е възприел каквото и да било физическо посегателство над тъжителката, нито следи от такова. Тук следва да се подчертае и факта, че след като подсъдимият е напуснал бара, свидетелят К. е имал пряк контакт с тъжителката, при който също не е забелязал следи от осъществено насилие с юмруци, нито тъжителката е споделила за такова.

На следващо място, първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е обсъдил, преценил и анализирал показанията и на останалите разпитани по делото свидетели, изложил е мотиви кои, в какви части и защо, кредитира и досежно какви обстоятелства, като съображенията му в тази насока се споделят изцяло от въззивния съд. Правдивостта на показанията на св. Р. е изключена, на първо място, поради наличието на

сериозни противоречия по безспорно установените по делото факти. Такъв именно факт е соченото от нея време на събитието-през зимата на 2021 г., което разминаване определено разколебава достоверността на показанията ѝ и не може да бъде оправдано с липса на спомен или неясен такъв, предвид обстоятелството, че разпитът ѝ е проведен на 28.06.2022 г. преди да е изминал една година от инкриминираната дата. Крайно несъответстващи на категоричните факти са и показанията ѝ относно вида, характера и областта на телесните увреждания по тялото на тъжителката. При преценка показанията на този свидетел съдът правилно е отчел и информацията, изнесена от св. Д., според която Л. Р. си е създавала необяснима практика по несъобразено време да води хора при него със запитвания за реда за защита на интересите им. В конкретния случай прави впечатление още че тази идея е реализирана няколко дни след твърдяното деяние, като последващите действия на тъжителката съвместно с приятелката ѝ също не могат да бъдат определени като логични и обосновани. В аспекта на изложеното съдът намира, че показанията на св. Р. по-скоро представляват опит за обрисувание на ситуация, съответстваща на обвинителната теза, отколкото достоверен доказателствен източник.

На тази база, обосновано решаващият състав на първоинстанционния съд е приел, че подс. Г. не е осъществил състава на престъплението по чл. 130, ал. 2 НК. За да достигне до този правен извод, съставът на РС-Димитровград внимателно е анализирал цялостния доказателствен материал събран по делото. Отчел е факта, че липсват категорични и безспорни доказателства, обосноваващи несъмнения извод, че подсъдимият на инкриминираната дата и място е извършил престъплението, за което му е било повдигнато обвинение от страна на частната тъжителка. Произнасянето на първоинстанционния съд е изцяло съобразено с разпоредбата на чл. 303, ал. 1 от НПК, която предвижда признаване на подсъдимия за виновен в извършване на престъпление единствено, когато повдигнатото обвинение е доказано по несъмнен начин. От събраната по делото доказателствена съвкупност не се установява еднозначно, че на 24.09.2021г. в с. Д., Община Д., Х. Област подсъдимият Г. е причинил на тъжителя К. А. от гр. Х. лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на страдание без разстройство на здравето чрез причинени контузии в областта на корема, хълбоците и поясната област. Последното има за последица отхвърляне на приетия за съвместно разглеждане граждански иск. Районният съд е направил същите законосъобразни правни изводи и правилно признал подс. Г. за невиновен по повдигнатото му обвинение.

Предвид всичко изложено, въззивния съд прие, че жалбата се явява неоснователна, поради което и няма как да бъде споделено искането за отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде осъден. Респективно проверяваната присъда като обоснована и законосъобразна от материално правна и процесуалноправна гледна точка следва да бъде потвърдена.

С оглед изхода на делото и правилното разрешаване на въпросите по предявеното обвинение, не се налага промяна в произнасянето на първата инстанция по въпроса за разностите по делото, които в съответствие с разпоредбата на чл. 190, ал. 1 от НПК, законосъобразно са присъдени в тежест на частната тъжителка.

Мотивиран така и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Хасковският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 37/30.09.2022 г., постановена по НЧХД № 544/2021 година, по описа на Районен съд – Димитровград.

ОСЪЖДА К. И. А., ЕГН ***** да заплати на П. Т. Г. от с. Г. и., ЕГН

*****, сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща сторени разноси за адвокатска защита във въззивното производство.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____